

J . W . Q W E R T Y 0 8 / 2 0 0 6

J. W. QWERTY

PROKLETÍ

Bujará veselice na počest vítězství rozechvívala rezavé vlnité plechy hlavního baráku v táboře Hladových psů. Bylo co oslavovat. Poslední nájezd na osady poblíž Irwingu se jim opravdu povedl.

Ohně hořely vysokým plamenem, v jejich výhních se škvařily zbytky z pečených brahmín¹⁾. Příslušníci klanu Hladových psů křičeli, stříleli do vzduchu, opíjeli se do němoty, radovali se z bohaté kořisti. Pro tři nebohé mladé dívky v otrhaných, špinavých šatech to však byly strašlivé chvíle. Krčily se v rohu a čekali, kdy si zase některý z nadřazených Hladových psů pro jednu nebo dvě z nich přijde a znásilní je. Mohly pouze doufat, že Psi budou natolik ziskuchtiví a až se jich dostatečně nabaží, neubijí je k smrti, ale prodají je některému z otrokářů. Byla to nejdelší noc v jejich zatím krátkém životě. Noc plná bolesti a utrpení.

Před rozbřeskem veselí ustávalo. Hladoví psi pospávali kde se dalo. Někteří vytrvalci se opile potáceli po táboře mezi dohasínajícími ohništi s lahví v ruce. Velitel nájezdníků ležel široce rozvalený na velkém stole mezi zbytky jídla a rozlitými lahvemi kořalky a hlasitě chrápal. Jednu z mohutných tetovaných paží měl položenou na dívce, která mu ležela na prsou. Nespala. Pomalu se s námahou vyprostila z jeho nuceného objetí a odplazila se k ostatním vyděšeným dívkám. Chvěly se, ale ne zimou. Myšlenky na útěk už dávno zavrhly. Raději by zemřely žízni v pustině, ale neměly dostatek sil, aby utekly dost daleko. Nájezdníci by je brzy dostihli.

Slyšely, jak venku jednomu z těch bastardů upadla láhev. Zaslechly i podivný krátký zvuk, jako když přejíždí nůž po brousícím kameni. Přeběhl jim mráz po zádech. Neslyšely však žádné nadávky, jen tlumené zachrčení a pak se se ten hnusák svalil na zem.

„Doufám, že se udusil svými odpornými zvrátky,“ zašeptala Mia a objala vzlykající dívky o něco pevněji.

V ranním šeru rozeznávala sotva obrysy. Pouze uprostřed velké místnosti bylo trochu více světla vycházejícího ze žhavých uhlíků ohniště, obleženého spícími Hladovými psy. Tu se však ve dveřích mihl stín. Zastavil se, jako by se rozhlížel. Dívky se přikrčily. Stín se třemi rychlými skoky přesunul až těsně k dívkám.

„Nebojte se,“ šeptl. „Za chvíli bude po všem.“

Mia opět uslyšela ten strašlivý krátký zvuk, tentokrát však z bezprostřední blízkosti. Stín roztáhl svá mohutná křídla. Mia by dala vše za to, že na konci křídél temného přízraku zahlédla odlesk čepelí. Tak tohle je smrt a přišla si pro ně, pomyslela si. Srdce jí bušilo o závod, ale zároveň pociťovala velkou úlevu. Blížil se konec jejich utrpení.

---

¹⁾ dvouhlavá (??? :-) kráva

Starosta města Irwingu Bartloměj Irwing seděl za svým širokým pracovním stolem.

„Už je pozdě pane,“ připomněl se komorník sbírající ze stolu prázdnou konvici a šálek od dopitého čaje.

„Já vím Charlesi. Ještě musím něco dodělat,“ zvedl Bartoloměj Irwing hlavu od haldy papírů. „Běžte už spát Charlesi.“

„Děkuji pane. Přeji vám dobrou noc,“ uklonil se mírně Charles, otočil se na patě a pomalu důstojně odešel.

Jakmile se za komorníkem zavřely velké dveře, odložil Bartoloměj Irwing papíry do zásuvky a pohodlně se opřel do velikého křesla z jemné vyčiněné brahmíní kůže. Zavřel oči a naslouchal tichu noci, které do místnosti pronikalo širokým otevřeným oknem jeho pracovny.

V okně se objevil černý stín. Dlouhý černý plášť halil černě oděnou postavu. Stín neslyšně vstoupil na koberec z brahmíních žíní a čekal.

„Děkuji vám za záchranu těch tří dívek,“ řekl se zavřenýma očima Bartoloměj Irwing. „Jejich rodiny jsou velmi šťastné, že se jim jejich dcery vrátily. A já jsem vám velmi vděčný za to, že jste nás zbavil té krvavé bandy, která město Irwing a okolní osady neustále sužovala.“

Při těchto slovech otevřel unavené oči a vytáhl ze zásuvky váček s 2 tisíci uzávěry¹⁾.

„Tady je vaše odměna.“

Muž v černém vzal váček a schoval ho pod plášť.

„Budu-li vás opět potřebovat, zkontaktuji vás obvyklým způsobem,“ dodal na závěr Bartoloměj Irwing a opět se pomalu opřel do křesla.

Muž v černém bez jediného slova opět zmizel otevřeným oknem do tmy.

---

¹⁾ postnukleární platidlo

Ochladilo se. Slunce pohltily vrcholky vzdálených hor, když Ren Ravney zahnal poslední brahmínu do ohrady na periferii Irwingu. Celý den bylo na pastvinách horko a prach ho škrábal v krku. Byl nejvyšší čas na jedno pívko. Nebo raději dvě.

„Nazdar Bobe,“ pozdravil Ren ve dveřích Bobovy pivnice.

„Nazdar Reny, co to bude?“ odvětil Bob. „Jako obvykle?“

Ren přikývl a sedl si k malému kulatému stolu, v jehož středu bylo vyryto: REN Bob přikvačil se dvěma sklenicemi pěnivého moku.

„Tak co nového, Reny? opřel se Bob o stolec, až se pod tíhou jeho otlého těla nahnul na stranu.

„Dnes celkem nic moc. Jenom dva,“ s těmito slovy vytáhl Ren ze své torny dva baculaté jedové radšcorpioní váčky.

„Sice jen dva, ale pěkně velké. Ty potvory ti musely dát co proto.“

„Ani ne, Bobe. Nazdar chlapi!“ pozdravil Ren nově příchozí, kteří mu vesele odpověděli.

„Zdar Johne! Zdar Marku!“ přidal se ke zdravícím Bob. „Co to bude? Jako obvykle?“

„Hele Bobe,“ řekl s úsměvem Mark. „Ty to říkáš, jako bys měl něco jiného, než tu svou teplou břechku!“

„Když nechceš, tak ji nepij!“ vrátil Bob přihrávku Markovi. „Můžeš si zajít naproti do Emanova Bistra na točenou nukakolu¹⁾.“

„Pchá! Tam bych v životě nevkočil. Starej Smithy říkal, že viděl, jak vzadu na dvorku sušej psí kožky a že nuku ředěj brahmíníma chcankama. A navíc je tam všechno předraženy. Tak se hned nečerti a šoupni nám sem dva zrzky.“

Bob se odporoučel za barový pult.

První se do Rena vsáкло jako letní přeháňka do vyprahlé ornice. Druhé bylo na chuť. Ať si štangasti říkali co chtěli, pivo Bob vařit uměl.

Druhý půllitr byl už na půl cesty k Renovým ústům, když se pružina na síťovaných dveřích Bobovy hospody natáhla silou paže mladé ženy s dlouhými kaštanovými vlasy. Letmo se porozhlédla po hostinci, pozdravila všechny přítomné a zamířila k Renovu stolku. Mlčky si přitáhla židli od vedlejšího stolu a přisedla si. Ren překvapeně povytáhl obočí, pokrčil rameny a upil dva mohutné doušky. Dno staré nakřáplé sklenice právě dosedlo na plochu stolku, aby na něm vytvořilo nový kroužek, když se Ren zeptal:

„Čemu vděčím za tu poctu, slečno Irwingová?“

Katy Irwingová se upřeně zadívala do Renových očí a řekla:

„Jdu vás požádat o pomoc.“

„Jsem prostý pasáček brahmín, slečno. Nevím jestli vám budu moct pomoci.“

„Ale také člen městské rady.“

„Dobrá. Co se stalo, slečno Irwingová?“

„Slyšel jste někdy o kletbě Irwingů?“ zeptala se tiše Katy. Po tváři ji sjela slza. Utřela ji rychle kapesníčkem.

„Obávám se, že ne.“

„Už po generace mizejí členové našeho rodu bez jediné stopy. Tentokrát... zmizel můj otec.“

---

¹⁾ postnukleární (zase :-)) „lahodný“ osvěžující nápoj. Podávejte chlazené!

I smutná byla rozkošná. Když vycházeli z hospody, síťové dveře jim přidržel cizinec v klobouku. Smekl, uklonil se a uctivě pronesl:

„Madam.“

Cizincův společník stojící vedle jen mlčky sledoval ostřížím pohledem Rena.

„Děkuji,“ poděkovala Katy a pokusila se o úsměv.

Oba cestovatelé vešli do hospody. Zastavili se u barpultu.

„Dobry den vinšuju,“ řekl ten v klobouku. „Jmenuji se Ronald... tedy vlastně Donald McDonald. Tady se svým přítelem bychom u vás rádi nakoupili nějaké zásoby, než se opět vydáme na cestu.“

„Je mi líto pánové, ale já tu vařím jen pivo,“ řekl zdvořile Bob. „Ale pokud chcete zásoby, zajděte do Emanova bistra naproti přes ulici. Tam můžete nakoupit spoustu jídla a ani vás to nepřijde moc draho,“ řekl Bob s vážnou tváří.

„Á... děkuji mnohokrát,“ poděkoval muž v klobouku.

Oba cestovatelé se otočili ke dveřím. Cestou z Bobovy hospody spustil muž v klobouku na toho druhého:

„Tak mě napadlo, Same... co kdybychom si na severu otevřeli malou restauraci a prodávali tam brahmíní kotlety mezi žemlemi s pikantní omáčkou z radškorpiónů? A na pití bychom mohli dávat dvojitou nukakolu s troškou kyseliny mravenčí...“

„Drž už konečně klapacku Ronalde!“ obořil se Sam na McDonalda.

Když cestovatelé vyšli ven a zamířili k Emanovu bistru, všichni muži v Bobově hospodě se popadali smíchem za břicho.

„Jak už jsem říkal, slečno Irwingová,“ prolomil Sam mlčení cestou do centra města k sídlu Irwingů. „Jsem jen pasák brahmín. Měla byste se raději obrátit na šerifa.“

„To jsem také udělala. Už na nás čeká v otcově pracovně.“

Tak jako celé sídlo Irwingů, i pracovna byla velmi prostorná a skromně, ale účelně zařízená. Světlo jí dodávalo velké okno, vedoucí na balkón, ze kterého byl dobrý výhled na celou jižní polovinu města.

Zády k oknu stálo velké, kůží potažené křeslo vrhající stín na masivní dřevěný stůl. Dřevěné parkety pracovny zčásti kryl hrubě tkaný koberec. Šerif seděl opřený v křesle a zamyšleně, téměř nepřítomně se díval na velký obraz s podobiznou Joshui Irwinga, zakladatele města Irwing, jak stálo na mosazné cedulce ve spodní části rámu.

Náhle, jako by se probral z cesty po jiném světě, přešel šerif očima celou místností. U dveří minul pohledem mlčky stojícího komorníka Charlese a zastavil se až u Jaxe, svého zástupce, který postával u největší knihovny, kterou kdy viděl. Knihovna pokrývala celou pravou stěnu a knihy v ní byly vyrovnány od podlahy až k vysokému stropu.

„Fjů,“ žasl Jax. „Tady jsou snad všechny svazky Střelecké revue,“ přejížděl po hřbetech knih a za jeho prstem zůstávala v prachu klikatá stezka.

„A tady...“ vykřikl a vytáhl jeden z mnoha sešitů. „Dokonce všechna čísla Kočičích pacek!¹⁾“ chtěl jeden výtisk schovat pod koženou bundu, ale všiml si přísného pohledu komorníka Charlese a raději vrátil časopis zpět do knihovny.

---

¹⁾ pánský časopis

Do dveří vstoupila Katy Irwingová doprovázena Renem Ravneyem. Katy prošla místností až k šerifovi, zatímco Ren si se zájmem prohlížel vylomený zámek u dveří.

„Dveře vylomil Charles,“ přivítal Rena šerif.

„Ahoj šerife,“ vzhlédl Ren od dveří. „Muselo vám to dát dost práce Charlesi. Ty dveře jsou z masivního, tvrdého dřeva.“

„Ano pane,“ přitakal komorník. „Zničil jsem dvě páčidla, než jsme se dostali dovnitř.“

„Co se tu stalo?“ podíval se Ren tázavě na šerifa, ale ten jen kývnul směrem k Charlesovi. Charles si decentně odkašlal a spustil:

„Ráno nepřišel pan Irwing na snídani a jeho lůžko bylo netknuté. Domníval jsem se tudíž, že pan Irwing pracoval celou noc zde, ve své pracovně. Včera večer byl pan Irwing vzhůru velmi dlouho. Když jsem však přišel ke dveřím pracovny, zjistil jsem, že jsou zamčeny zevnitř. Ihned jsem šel pro slečnu Irwingovou a společně jsme dveře pracovny otevřeli.“

Ren se podíval na Katy a ta mlčky přikývla. Neposlušný pramen vlasů jí sklouzl po rameni.

„Když jsme se slečnou Irwingovou vstoupili dovnitř,“ pokračoval Charles, „zjistili jsme, že klíč je v zámku zalomený a pracovna prázdná. Okno bylo také zavřené a panu Irwingovi nikde ani stopa. Znovu jsme prohledali dům od půdy až po sklep, ale nikde jsme pana Irwinga nenašli. Lovecké vybavení je na svém místě a žádné šatstvo také nechybí. Je to záhada.“

Šerif vstal z křesla a přešel k Renovi.

„Žádné stopy jsme nenašli. Že, Jaxi!“ řekl. Poslední dvě slova záměrně zdůraznil.

Jax s sebou trhl a rychle vrátil lednové číslo Kočičí packy zpět do knihovny.

„Ano šerife,“ přitakal. „Vůbec nic.“

Katy přešla ke stolu a strnula.

„Tohle tady včera odpoledne nebylo!“ řekla a ukázala na škrábance na desce stolu.

Všichni muži přešli ke Katy a škrábance si prohlíželi.

„Otec byl na svůj stůl moc pyšný a často ho leštil. Nedovolil nikomu, aby se jeho stolu dotknul.“

Ren obešel stůl.

„Teď mu to snad vadit nebude,“ řekl a položil ruku na hluboké rýhy na okraji.

„To není lidské. Řekl bych, že to vypadá na párače.“

„To je nesmysl,“ namítl šerif. „Párači tu nebyli od doby, co jsem se stal šerifem.“

Bylo to tak. Asi před patnácti lety trpěl celý Irwing útoky páračů. Mnoho mužů, dětí a žen zemřelo. Jednou z obětí byla i Joan Irwingová, starostova žena a přitom starosta utrpěl těžká zranění. Tehdejší šerif dal dohromady partu nejodvážnějších dobrodruhů a vydali se do doupěte páračů. Nikdo z nich se už nevrátil. Pak přišel z pustiny mladík a přijal od Bartoloměje Irwinga nemožný úkol. A dokázal to. Od té doby, dělá v Irwingu šerifa.

„Ty škrábance sice vypadají jako od mohutné tlapy párače, ale párač to být nemohl,“ pokračoval šerif. „Dveře pracovny byly zamčené. Těžko by se dostal do druhého patra na balkón ústící do starostovy pracovny. Navíc přes zavřené okno. A i kdyby, nejsou zde žádné stopy po boji, žádná krev. Starosta Irwing byl už sice starší muž, ale plný síly a jen tak bez boje by se nevzdal.“

Ren mu musel dát za pravdu.

„Podivné,“ řekl Ren, přejíždějíc zamyšleně konci prstů po hlubokých rýhách v desce stolu.

Šerif se zástupcem scházeli ze širokých schodů před sídlem Irwingů. Komorník připravoval v kuchyni večeři. Katy a Ren Ravney stáli ve dveřích. Zámek na bráně zacvakl, šerif se vydal do své kanceláře. Měl ještě hodně papírování. Jax za ním poskakoval jako malý psík kolem velké kosti a neustále něco brebentil.

„Myslím, že už bych měl taky jít,“ řekl Ren, ale Katy ho rychle chytila za předloktí.

„Doufala jsem, že zůstaneš na noc,“ modř jejích hlubokých očí odrážela svit měsíce.

„Chci říct, že bych byla velmi vděčná, kdybyste zůstal. Budeme se s Charlesem cítit bezpečněji,“ dodala rychle a ruka jí pomalu sjela zpět k tělu.

Bylo krátce po půlnoci. Ren ležel v čisté, pohodlné posteli v jednom z mnoha pokojů. Ačkoliv byl po dlouhém dni unaven, nemohl za nic na světě usnout. Venku byla vlahá noc. Pootevřeným oknem pronikala do domu příjemný svěží vzduch spolu s cvrdlikáním pouštních cvrčků.

Hlavou se mu honily myšlenky. Zamčená pracovna. Zlomený klíč v zámku. Rýhy na stole. Zamčený pokoj, Zlomený klíč. Katy...

Vstal a vyšel na chodbu. Ačkoliv byla úplná tma, viděl velmi dobře. To byla schopnost, kterou zdědil po své matce. Pracovna byla o patro výš, vlevo. Náhle zaslechl dívčí výkřik. Bral schody po třech a rozrazil dveře pracovny. Ve svitu stolní lampy viděl Katy skrčenou v křesle. Vzlykala.

„Co se stalo?“ chytil ji za ruku.

„Nemohla jsem... spát. Šla jsem... do otcovy... pracovny. Slyšela jsem... slyšela jsem jak... křičí bolestí... a volá... mé jméno.“

„Kdo? Kdo křičel bolestí?“

Podívala se na něj usazenými blankytnými studánkami.

„Můj... otec,“ pevně ho objala. Rameno mu smáčely dva slané potůčky.

Druhého dne podvečer se Katy a Ren Ravney znovu odebrali do starostovy pracovny. Ren tam s Charlesovou pomocí přenesl lůžko z vedlejšího pokoje, aby měl Katy celou noc pod dohledem. Pokud v pracovně někdo v noci křičel, chtěl vědět kdo a proč.

„Váš otec má obdivuhodnou knihovnu,“ řekl Ren.

„Ano. Otcovy knihy. Sbírá... sbíral je již mnoho let. Ani nevím, kdo mu je nosil. Snad pokaždé, když jsem za ním přišla do pracovny, měl na stole hromádku nových knih. Knihy byly jeho koníček. Jeho život,“ řekla smutně.

Ren vytáhl několik knih a prolístoval je. V knihovně bylo snad vše. Od technických příruček, vědeckých a jiných magazínů, lékařských a naučných knih až po beletrii. Něco se mu na těch knihách ale nezdálo. Jen nemohl přijít na to, co to bylo.

„Povězte mi něco o tom vašem prokletí,“ požádal Ren a profoukl bubínek revolveru.

„Otec mi vyprávěl, že praprapradědeček Joshui Irwinga, John, se zasadil o vybudování vaultu¹⁾ pro obyvatele města, které bylo před válkou v místě, kde dnes leží Irwing. Zachránil tak místní obyvatele před jistou smrtí. Když po válce Joshua vault otevřel, s pomocí G.E.C.K.u²⁾ vytvořil nové město, Irwing, a pomohl obyvatelům okolních osad vypořádat se s nástrahami krutého světa. Vybudoval nemocnici, elektrárnu, čističku, farmy a pak jednoho dne beze stopy zmizel. Další generace Irwingů mizely. Jejich děti a děti jejich dětí. Jako by se nad nimi zem slehla. A teď... zmizel můj otec.“

„A co ten vault? Kde je?“

„To nikdo neví. Nikdo ho už nikdy nenašel.“

Staré hodiny dole v hale odbyly půlnoc. Zdi pracovny zapraskaly. Závěsy v okně otevřeném na balkón zaválaly a dovnitř zavanul chladivý noční vzduch.

V místnosti se ozval křik. Zněl jako by z dálky, ale odevšad. Mezi výkřiky několikrát zaznělo jméno. Jméno Katy Irvingové.

Katy se choulila v otcově křesle. Ren pobíhal s revolverem v ruce po pracovně. Chvilí byl i na balkóně, u knihovny, pak u obrazu. Vyběhl i na chodbu, ale hned se vrátil. Nespouštěl Katy ani na chvíli z očí. Doběhl opět ke knihovně a začal vyhazovat knihy a časopisy z polic. Nic nenašel. Zdi opět zapraskaly, závěsy povadly a nelidský řev, který se dosud rozléhal po celé pracovně, náhle utichl.

„Jste v pořádku?“ ujišťoval se Ren. Přikývla. Po tvářích jí opět stékaly slzy. Přistoupil k ní. Katy vstala a opět Rena objala. Přestala vzlykat. Jen tak stáli. Byla to chvíle nebo snad hodina? Dech se jí zklidnil. Chvěla se. Nebylo to však zimou ani strachem. Cítil jak jí bije srdce. Její tělo bylo rozpálené a rty dychtivé. Rena ovládlo vzrušení. A ještě jeden pocit, který doposud nepoznal.

---

¹⁾ protiatomový kryt

²⁾ Garden of Eden Creatin Kit - kufřík pro obnovu „pozemského ráje“

Mezi závěsy prosvítaly první ranní paprsky, když Rena probudilo sotva znatelné klapnutí. Vyskočil z postele s revolverem v ruce. U stolu stál šerif a překvapeně si prohlížel spoušť v pracovně.

„Co se tu proboha stalo?“ zeptal se šerif. A než stačil Ren cokoliv říct, zeptal se znovu:

„A proč jsi proboha nahý?“

Ren se začervenal a rychle hledal kalhoty. Našel je pod stolem. Snažil se je zvednout, ale o něco se zachytily. Trhnul. Látka povolila a Ren spadl na znak. Rychle na sebe navlékl kalhoty a vstal. Revolver si zastrčil ležérně za pas. Chladivý kov ho studil na podbřišku.

„Ptal jsem se, co se tu stalo?“ zeptal se znovu šerif.

„Honil jsem v noci... duchy,“ odpověděl nejistě Ren a přitom se rozhlížel po pokoji, jako by ještě něco hledal.

„Duchy?“ zavrtěl šerif hlavou. „To bude mít Charles radost, až to tady uvidí.“

Ren si všiml dvou zaschlých kapek krve na šerifově košili.

„Chlapi zas v hospodě vyváděli?“

Šerif chvíli nechápavě hleděl. Pak si všiml Renova pohledu a uviděl skvrny také.

„Ále ne. Občas se mi spustí,“ ukázal si na nos. „Pozůstatek z toulek v pustině, když jsem byl mladý. Zajdu za Charlesem.“

Jakmile šerif za sebou zavřel dveře od pracovny, ozval se z pod zmuchlané deky Katyin hlas:

„Už je pryč, miláčku?“

Ren si pochutnával na smažených vejcích se slaninou, která mu Charles připravil k snídani. Katy Irwingová vstoupila do haly. Celá zářila.

„Dobré ráno, slečno. Vyspala jste se dobře?“ zeptal se zdvořile Charles.

„Ano, Charlesi,“ řekla a podívala se potutelně na Rena. Tvář jí zbarvil ruměněc. Ren sklopil oči do talíře a rychle do sebe hodil další sousto. Zakuckal se, jak mu zaskočil kus vajíčka.

„Snídaně bude hned, slečno Irwingová,“ slíbil Charles a odešel do kuchyně.

Ren a Katy seděli proti sobě. Hleděli si upřeně do očí a usmívali se. Vajíčka na Renově talíři vychladly. Bylo mu to jedno.

„Ehm... vaše snídaně... slečno,“ vyrušil hrdličky Charles.

Poprvé za poslední dny viděl Charles Katy takhle šťastnou.

„Myslím, že už nebudu,“ vstal náhle Ren od stolu. „Pojďte Charlesi, pomůžete mi uklidit ten nepořádek v pracovně.“

Venku začala klesat opona soumraku. Z balkónu pracovny bylo dobře vidět světla večerního Irwingu. Ulice se zaplnily lidmi, kteří vyrazili po dalším horkém dni za zábavou do barů a hospod. Katy a Ren se po chvíli odpočinku vrátili dovnitř za Charlesem. Podlahu pracovny starosty Batroloměje Irwinga zaplňovaly z velké části komíny setříděných knih, které do knihovny mizely jen velmi pozvolna.

Charles podával knihy Katy a ta zase Renovi, který stál na pojízdném žebříku knihovny a skládal knihy do horních polic. Katy a Ren neustále žertovali a poštuchovali se. Charles je mlčky pozoroval a občas mu tvář prozářil úsměv. Jakmile si však uvědomil, že je to nedůstojné starostova komorníka, úsměv se z jeho tváře rázem vytratil a vystřídal ho výraz zkušeného hráče pokru.

Katy si Rena znovu dobírala za to, že mu několik knih vypadlo z ruky a s prasknutím dopadly k nohám žebříku. Ren rychle slezl dolů a klekl si ke Katy. Tváře měli sotva několik centimetrů od sebe. Upřeně si hleděli do očí. Usmívali se.

Celý svět se pro ty dva smrskl do místnosti plné knih. Mohli by se takhle dívat jeden druhému do očí až do dalšího skonání světa. Vteřiny se proměnily ve věčnost. Ren se zprvu proklínal za to, že v noci všechny knihy vyházel z regálů, ale na druhou stranu byl vděčný za to, že mohl být s Katy.

„Ehm..., promiňte,“ vrátil je do reality komorník, stojící u dvojice s další náručí knih.

Ren vzal rozevřenou knihu z podlahy. Chtěl ji zavřít a posbírat ostatní knihy, které předtím upustil. Náhle se však zarazil. Už věděl, co mu bylo na těch knihách divné. Vzal další knihu, otevřel ji na první straně a odhodil na zem. A další a další. Pak náhle odběhl ke stolu a lozil kolem něj po čtyřech. Našel co hledal. Byl to kousek látky z jeho kalhot. Uvízl pod těžkým stolem.

„Charlesi!“ zvolal Ren. „Doneste svítilnu, pušku a nějaké stimpaky¹⁾. Pospěšte si!“

Pak se opřel vší silou o stůl. Ten se tiše odsunul a odhalil pod sebou skryté schodiště.

„Katy, počkej na Charlese a pak se vydejte opatrně za mnou. Na, vezmi si mi můj revolver.“ Katy kroutila hlavou, ale nakonec si ho vzala.

„Buď opatrný,“ objala Rena.

„Neboj, budu dávat pozor,“ podíval se ještě jednou dlouze do Katyinih překrásných očí a políbil ji. Pak zmizel v otvoru pod stolem.

---

¹⁾ Stimpak - přípravek zajišťující obnovu životních funkcí.

Rychle se přizpůsobit tmě nečinilo Renovi prázdňný problém. Sestupoval po schodech a vdechoval starý zatuchlý vzduch. Brzy se dostal k ocelovým dveřím. Ano, nepochybně byl ve starém Irwingovic vaultu. Procházel místnost za místností. Patro za patrem. Níž a níž. Pak už schody dál nevedly.

Byl v nejnižším podlaží s jedinými, červeně lemovanými dveřmi. Jen na chvíli zaváhal. Zámek byl trochu složitější, ale s pomocí paklíče, který našel v jedné ze skříněk ve vyšších podlažích, si s ním poradil. Vstoupil dovnitř. Do nosu ho udeřil puch rozkládajícího se masa. Kolem stěn byly rozmístěny rezavé rámy a na nich zbytky zmučených tlejících těl. Z některých už zbývaly pouhé kostry. Jedním z mrtvých byl Bartoloměj Irwing.

V protějším rohu za bednami se něco pohnulo.

„Rrrrrrrrr!“ zařval párač, aby vzbudil svého bratra.

Dva velcí párači sivosrstí (riperrus sivus) se pomalu, po všech čtyřech, blížili k Renovi. Ren stál bez hnutí a hodnotil situaci. V hlavě se mu rodil plán. Mohlo to vyjít. Měl šanci tak 2:5. Při troše štěstí a nešikovnosti alespoň jednoho z páračů 3:5. To by šlo. Udělal pomalu pár kroků pozpátku ke dveřím, aniž by spouštěl párače z očí a zastrčil si ruce do širokých rukávů košile.

Větší z páračů na něj šel zepředu, menší si ho obcházel zleva. Dveře za Renem se otevřely.

„Azore, Alíku! Fuj!“ ozval se hlas za Renovými zády.

Charles spěchal pro pušku, svítilnu a stimpaky, jak mu Ren Ravney přikázal. Seběhl po schodech do haly a odemkl zbrojnici. Vzal co bylo třeba. Když utíkal halou zpět, skoro srazil šerifa.

„Rychle! Do pracovny!“ vyhrkl komorník a utíkal do schodů, seč mu síly stačily. Šerif bez jediného slova běžel za ním. Do pracovny doběhl jako první, s komorníkem v patách.

„Díky bohu!“ vydechla Katy, když šerifa uviděla. „Reny našel tajné dveře. Šel dolů.“

„Dobrá, pojďme za ním,“ pobídl ostatní šerif. „Charlesi, dejte mi tu pušku a sviťte nám na cestu.“

Chodbami vaultu se míhal kužel bílého světla. Tichem se rozléhaly ozvěny jejich kroků.

-

„Jdeš jako na zavalanou, šerife,“ řekl Ren, když za sebou uslyšel šerifův hlas. Nespouštěl přitom oba párače z očí.

Ti se jakoby na šerifem vyřčený pokyn zastavili a sledovali skupinku vetřelců. Sníííídaně, obbběd, večččeřře, pomyslel si větší z páračů. Mňňňamka. Slina mu sjela koutkem pootevřené tlamy a zřetelně pleskla na betonovou podlahu. Ententýýýky dvvva buřřtíky, bezzz kllobouku ttteď, ttoho ssslupnu hhhned.

Šerif stál přede dveřmi s puškou v ruce, za ním komorník a Katy.

„Jak jsi to proboha našel, Rene?“ zeptal se.

„No... bylo mi divné, odkud se berou všechny ty knihy. Jsou ve výborném stavu. Když nějaký obchodník přiveze do Irwingu nové knihy, jsou většinou v *salátovém vydání.* Ale Irwingova knihovna je plná skoro nových knih. Nejdříve jsem si toho nevšiml, ale pak jsem zjistil, že jsou všechny označeny stejným razítkem z půjčovny jediného vaultu. A ten křik v Irwingově pracovně! Vždy o půlnoci. To bylo divné. Řídící počítač vaultu musí být stále v provozu, když automaticky otevírá větrací šachty, které shodou okolností ústí do pracovny. Tenhle dům, říkal jsem si, musí ležet na tom ztraceném Irwingově vaultu. Otázkou bylo, kde je ukryt vchod. Za knihovnou nebyl, to jsem si byl jistý. Omlouvám se za ty knihy Charlesi, ale musel jsem to udělat. Pomohly mi ho však najít moje kalhoty, které se skříply pod stolem, když někdo zavřel tajné dveře. Jenom nevím, kdo...“ Renovi ztuhla krev v žilách. Nedbaje na párače, otočil se překvapeně na šerifa.

Šerif udělal pár kroků vpřed a zastavil se napůl cesty mezi Renem a Katy s Charlesem. Pak se, k jejich údivu, rychle otočil a namířil na Katy se slovy: „Tak vy dva! Konec výletu! Pomalu polož tu baterku na zem Charlesi a běžte oba támhle do rohu.“

„Alíku! Hlídej ty dva,“ rozkázal menšímu z páračů. Alík se otočil a loudal se k Charlesovi a Katy.

„Cože? Oni se tak opravdu...“ chtěl říct Ren, ale šerif ho přerušil.

„Drž hubu, Rene!“ okřikl ho. „Konečně si splním svůj sen, až zabiju tu malou čubku,“ kývl hlavou na Katy. „A z vás dvou bude malá svačinka pro mé mazlíčky.“

„Proč?“ zeptal se Ren oslněný světlem svítilny.

„Proč?“ zopakoval otázku šerif. „Ty se ptáš proč? Protože ten prašivej zmetek Jack, Jack Irwing, můj bratr, mi vzal vše. Vše co jsem kdy měl. Moji důstojnost a tenhle vault! Vault, který jsem postavil! Já měl být správcem! Ale ten parchant Jack ze mě udělal zloděje a zrádce. Napíchal do mě to protiradiační svinstvo a než vault nadobro zavřel, vyhodil mě ven. Ty vůbec netušíš jaký to bylo, vidět čínský rakety, jak padaj a explodují. Nejdřív spadly ty s chemickými hlavicemi. Dusil jsem se v křečích a modlil se, aby na mě spadla ta zasraná atomovka. Ale já neměl nikdy štěstí. Spadla jinde a *jenom* mi seškvařila moje nebohé tělo. Ta bolest byla nesnesitelná. A díky nějaký reakci, asi mezi tím svinstvem z vaultu a chemickéjch hlavic, jsem ani nemohl natáhnout bačkory. Rozpadal jsem se na kousky, ale znovu jsem povstal. Jako fénix z popela. Vždycky se rozpadnu. A vždycky povstanu. Ale nikdo nemá ani tušení, jaký jsou to bolesti, rozpadat se na kousičky. Celé ty roky jsem hledal zkaženou Irwingovu krev, která se po válce rozlezla po celý zemi jako mor. Všechny jsem je zabil. A teď zabiju poslední. Ale ne rychle. Pěkně pomalu, jako ostatní. Ať ví jaké to je umírat v bolestech. Vstaň!“ zařval a otočil pušku na Katy. Došel k ní a chytl ji za paži až sykla bolestí. Vlekl ji k jednomu z rámu. Hlavní pušky udeřil do okovů. Kostlivec držící dosud snad jen silou vůle se rozpadl. Kosti zachrastily o zem.

„Vlez dovnitř!“ zařval opět šerif na Katy. Katy si stoupla do rámu a zaklapla si jeden okov kolem levé ruky.

Ren přehodnocoval celou situaci. Bylo to zlé. Neměl šanci na přežití, ale bude-li mít štěstí, Katy a Charles ano. Čekal na vhodný okamžik. Velký párač ho pozorně sledoval. Malý párač obcházel hladově starého, bezbranného Charlese. Šerif mířil puškou na Katy. Ještě ne. Teď ještě ne.

Šerif, stále mířící na Katy, otočil hlavu a zavolał:

„Azore! Vem si toho smradlavýho pasáčka brahmínů!“

Azor uběhl tři kroky a napřáhl svou mohutnou, ostrými drápy vyzbrojenou tlapu k smrtícímu úderu.

Teď! Ren se předklonil. Páračova tlapa prosvištěla nad jeho hlavou. Čas se v Renově mysli zpomalil. Slyšel tlukot obou páračových srdcí. Viděl vlasečnice, žíly a tepny, jako rudé provázky protkané po celém páračově těle. Cítil, jak v nich pulzuje krev. Noční vidění měl po matce. A tohle... měl po otci.

Místností zazněl podivný krátký zvuk, jako když přejíždí nůž po brousícím kameni. Ren vytáhl ruce ze svých širokých rukávů. V jeho ruce se ve světle svítilny zaleskly boky dlouhých čepelí. Vrazil je až po střenky do Azora. Přímo do obou srdcí. Tlukot se zastavil. To už čepele opustily teplo páračova těla. Ren se narovnal, udělal rychlý krok vpřed, Azorovo nastavené koleno použil jako schod a odrazil se. Čepele opět zasvištěly vzduchem. Pravou nohou Ren došlápl na páračovo rameno a skočil. Ren dopadl do dřepu kus za Azorovými zády. Čepele cinkly, chladily se o betonovou zem. Pravé koleno měl Ren na zemi, připraven ke startu. Azor chvíli stál, pak se svalil bezvládně na bok. Ze široké rány v jeho krku vytékala temně černá páračova krev a vytvářela na podlaze stále větší kalužinu.

Ren ucítil ostrou bolest. Pět dlouhých drápů mu roztrhlo košili a rozdrásalo záda. Cárý roztržené košile se zbarvily jeho krví. Ten malý byl mnohem rychlejší, než se zdál. Ren se prudce otočil. Na chvíli se mu zatmělo před očima. Vrazil nůž Alíkovi do stehna, čepel zapraskala a zlomila se. Rychle ustoupil. Malému páračovi se podlomila kolena. Dopadl na přední. Tváří v tvář páračovi, sebral Ren poslední zbytky svých sil, uchopil zbývající nůž oběma rukama a prorazil jím Alíkovu lebku.

Malý párač chtěl instinktivně máchnout pravicí a otevřít Renovi dutinu břišní. Už už viděl, jak se teplá střeva toho malého človíčka vysypou na podlahu. Jeho myšlenku však přerušil chladný kov.

Ren vytáhl nůž z páračovy lebky a otočil se k šerifovi. Bolest v zádech se stupňovala. Šerif měl Rena na mušce. Tak to je konec, problesklo Renovi hlavou. Zvedl ruku ke svému poslednímu hodů. Před očima měl mlhu.

Místností zazněla ohlušující rána. Ren čekal, až smrtící střela pronikne jeho tělem. Až zaslechne ten známý praskavý zvuk, když kulka proniká hlouběji a hlouběji. Místo toho však uviděl šerifův obličej, jak se rozprskl jako balónek naplněný vodou a jeho tělo bezvládně padající k zemi. Za ním visela v okovech za levou ruku Katy a v pravici třímala Renův revolver. Z hlavně revolveru vycházel tenký proužek dýmu.

Město Irwing se probouzelo do nového dne. Provizorně ořezaný Ren, z jedné strany podepřený Charlesem a z druhé Katy, pomalu scházel ze schodů Irwingovic sídla. Chvillemi ztrácel vědomí.

„Opovaž se umřít, Reny!“ nadávala Katy. „Nespi! Mluv se mnou! Za chvíli jsme v nemocnici. Musíš se uzdravit Reny. Nemůžeš mě tady nechat! Ne teď! Město bude potřebovat nového šerifa. Slyšíš? Reny!“

„Ale já jsem... jen prostý pasáček brahmín, Katy,“ zašeptal Ren. „Tedy vlastně... slečno... starostko,“ usmál se bolestivě Reny.